

ren til yderligere at yttre sig; thi saa har han naaet, hvad han vilde, og saa er: Klagen tagen tilfølg.

Naar der er nævnt, at Klagen kunde indholde en Klage over forskjellige Personer, saa mener jeg, at der i den Omstændighed ikke er det Mindste, der kunde standse Ministeriet med Hensyn til den Enkelte; thi, naar Ministeriet finder Grund til at indskride mod en enkelt af de Anklagede, men ikke mod de Andre, saa er Klagen tagen til Følge med Hensyn til denne Enkelte; hvad derimod angaaer de Dvrige, for hvis Vedkommende Klagen ikke er tagen til Følge, saa blev dette at meddele Klageren, for at han i saa Henseende kunde yttre sig videre. Jeg troer derfor, at, naar mit Underændringsforslag gaaer igjennem, saa er der, selv om der i en Klage var Klaget over nok saa Mange, og Ministeriet kun vilde gjøre Skridt imod en enkelt af de Anklagede, ikke derved i mindste Maade forhindret, at Klagen jo med Hensyn til denne Enkelte maa siges at være tagen til Følge.

C. N. Petersen: Det har ikke været min Mening, at Ministeriet skulde afgjøre Klagen, uden i ethvert Tilfælde at oppebie Klagerens Dtringer, og jeg troer heller ikke, at det vil kunne udledes af mine Ord, ligesom jeg ogsaa under alle Omstændigheder er vis paa, at det paa ingen Maade kan udledes af mit Ændringsforslag. Naar det nemlig hedder, at Ministeriet, „hvor særegne Omstændigheder maatte fordrø det,“ kan afgjøre Sagen, uden at Klageren yttre sig derover, saa ligger deri, at det kun er aldeles undtagelsesvis, medens den almindelige Regel er den, at det først da skal afgjøre Sagen, naar det finder, at „ingen flere Erklæringer“ skulle verles; naar der er brugt Udtrykket: „ingen flere Erklæringer,“ ligger jo deri tilstrækkeligt tydeligt, at andre Erklæringer maae være afgivne iforveien. Jeg troer i det Hele ikke, at man kan gjøre den Indvending mod mit Forslag, at det giver Ministeriet et for stort Raaderum, naar man sammenligner det med den § 2, som er

foreslaaet i Lovudkastet; thi naar det i denne § 2 hedder: „Vedkommende Ministerium bemyndiges til at træffe de nærmere formelle Bestemmelser, der ere fornødne, for at nærværende Lov kan komme til Udførelse“, saa troer jeg, at der derved er givet Ministeriet en større Myndighed end den, som jeg har foreslaet i mit Forslag. Grunden, hvorfor jeg ikke har villet benytte Lovforslagets § 2, er den, at man, ved at følge denne Paragraph, vilde bemyndige Ministeriet til Noget, som i Grunden var umuligt. Jeg troer nemlig, at det er aldeles umuligt for Ministeriet at give en Forskrift, som skal angaae alle tilkommende Tilfælde, og som skal kunne siges: at under de og de Omstændigheder maa der saa og saamange Gange verles Erklæringer; efter min Formening maa dette beroe paa hver enkelt Sags særegne Bessaffenhed, og jeg troer derfor, at mit Forslag har mere praktisk Betydning, og at det ikke indbefatter Mere, end om jeg ligefrem havde foreslaet, at Ministeriet skulde bestemme Forretningsgangen.

J. N. Hansen: Efterat have hørt den Fortolkning, som den ærede Forslagsstiller nu har givet Slutningen af sit Forslag, er jeg i saa Henseende bleven beroliget; naar derimod Spørgsmaalet dreier sig om, enten hans Udtryk: „hvor særegne Omstændigheder maatte fordrø det“, eller om mine Ord: „naar Klagen tages tilfølg“ skulde have Fortrinet, maa jeg anbefale det ærede Thing at tage mit Forslag, som udtrykkeligt og bestemt siger, hvad det er, man vil ramme, medens den ærede Rigsdagsmands Forslag lader en Udvet aaben for mange Tilfælde, hvorom vi ikke kunne forudsige Noget. Lovforslagets § 2 har den ærede Stiller af Ændringsforslaget ikke opfattet saaledes, som jeg har meent, at det skulde forstaaes. Det ærede Thing vil ogsaa have lagt Mærke til, at jeg har stillet et Ændringsforslag, som gaaer ud paa, at min § 2 skal blive staaende, om ogsaa den ærede Rigsdagsmands Forslag under Nr. 3 vedtages; hans Forslag under Nr. 3 gaaer ud paa, at det skal sættes istedetfor min § 2, men jeg har foreslaet, at det skal staae ved Siden af denne § 2, der da bliver § 3.